

FLEŠ

čtvrtek
21. 10. 2010
ročník 18
číslo 1

Mimořádné vydání ke 20. výročí Fakulty sociálních věd UK

Fakulta je na dobré cestě, říká děkan Jakub Končelík

Na prvním místě je nutné zdůraznit, že Fakulta sociálních věd Univerzity Karlovy zaznamenala za celou dobu své existence obrovský progres. Koncem osmdesátých let byla tehdejší fakulta žurnalistiky pouze propagandistickým nástrojem režimu. Podařilo se ji zreformovat, přetavit v něco úplně jiného a vrátit se k dědictví konce šedesátých let, kdy existovala jako Fakulta sociálních věd a publicistiky Univerzity Karlovy. Také se podařilo zásadně změnit vztah k zahraničí. Zbavili jsme se izolace postsocialistického prostředí. Dnes platí, že prakticky každý student vyjede do zahraničí, což bych do budoucna viděl jako nutnou podmínku k dostudování.

Mám dojem, že fakultě prospívá

ona současná „generační obměna“, která s sebou nese i určitou změnu optiky vedení. Místo dosavadního soustředění se na růst fakulty, který ji však nesporně posílil, přesouváme důraz zpět na nimravou a korektní administrativní práci, abychom se ujistili, že stojíme na dobrých základech. Musíme se přesouvat od tradičního k novému - například šetřit čas a energii tím, že uvěříme SISu místo zavedených indexů.

Můj osobní pocit je ten, že se změny prosazují mnohem pomaleji, než bych si představoval. Ale přesto jdeme kupředu. Teď nás například čeká práce na novém webu. Současné internetové rozhraní, kterým komunikujeme se světem, je hotové neštěstí. Nový web by

měl být nejen dynamický, ale také uživatelsky příjemný - zásadně změníme celkový design. Chceme, aby byla každá informace byla dostupná nejvíce ve třech kliknutích. Web by měl být spuštěn na podzim tohoto roku.

Snažíme se také zlepšovat komunikaci mezi instituty, a to jak s vedením fakulty, tak i se studenty. Proto jsme zavedli informační Newsletter a aktualizace na hlavní webové stránce, která předtím zela prázdnotou.

Zkrátka jsem přesvědčený, že fakulta dospěla k 20. narozeninám zdravě a v dobrém rozmaru, a moc bych si přál, aby se jí dařilo i nadále, říká současný děkan PhDr. Jakub Končelík.

Alina Shupiková Stávkující studenti před budovou Hollaru.

Foto archiv

Nejcennější jsou dovednosti J. A. Víšek

Fakulta sociálních věd je stará jako jedna generace lidí, říká proděkan Víšek. Hodně však těží z tradice - nachází se na šest a půl století staré univerzitě. Především musíme poděkovat jejím zakladatelům, mezi které patří např. Bára Osvaldová, Barbara Köpplová, Čestmír Suchý, Miloslav Petrušek, Martin Potůček a Rudolf Kučera. Ustavit fakultu ve chvíli, kdy společenské vědy byly zdevastované, bylo nepochybně činem velmi odvážným. Na FSV jsem nastoupil v roce 1995 a všiml si nízké úrovně publikační činnosti. Jako děkan jsem tento fakt chtěl změnit a s kolegy profesory Jiřím Kabelem, Michalem Mejstříkem či Lenkou Rovnou se nám to podařilo. Kladně musíme hodnotit skutečnost, že hodně studentů jezdí na výměnné pobyty. Ještě na přelomu tisíciletí to tak nebylo tak sa-

možné. Pozitivním jevem je v první řadě poznání nového prostředí. Studenti vstřebávají prvky demokratického světa, kde občan je na prvním místě. A co se týká zájmu ze zahraničí, tak jsme od poloviny 90. let měli největší návštěvnost studentů ze západních univerzit. Bohužel jedním z hlavních neúspěchů fakulty je, že nedokážeme zařadit, aby do sebe studenti nasávali různorodost oborů. Nejde o vědomosti, ale o přístup ke světu, protože různé vědní obory vidí svět jinak. Přání do budoucna? Aby se všichni na této fakultě snažili pracovat především sami na sobě, aby byli lepším partnery pro druhé a přinášeli ostatním víc, protože člověk má v první řadě vidět svoje chyby.

FILIP ŠÁRA

Do budoucna si přeji další změny proděkan pro studijní záležitosti Petr Soukup

Ve své funkci proděkana pro studijní záležitosti jsem zatím nestihl učinit mnoho změn, ale přesto je zde jedna jasně viditelná věc - zrušení indexů v papírové podobě. Bylo nepochybně pozitivní, že se nám podařilo zveřejnit rozvrhy čtrnáct dní před začátkem semestru, což dříve nebyvalo zvykem. V dalších semestrech se budeme snažit zveřejňovat rozvrhy s ještě větším předstihem. Co se dalších plánovaných změn týče, tak bychom byli rádi, kdyby všechny bakalářské, magisterské a dizertační práce byly v systému SIS UK.

Do budoucna plánuji i jiné inovace ohledně studijních záležitostí. Bude se možná jednat o drobnosti, které jsou však pro studium

důležité. Místo současného systému známkování bychom rádi zavedli hodnocení písmeny A, B, C, D, E a F. Také bychom se chtěli dobrat toho, že ohodnocení kredity bude srovnatelné na všech institutech, a to podle podobné obtížnosti předmětu.

Pokud si představím naši fakultu za deset let, tedy až bude slavit další významné výročí, zdá se mi reálné, že by mohla být celá v jedné budově. Doufám, že bude ještě více výjezdů do zahraničí, a to nejen u studentů, ale i u pedagogů. Očekávám, že naše fakulta bude etablovaná na solidní úrovni ve středoevropském i západoevropském srovnání v oblasti sociálních věd.

JOHANA FUNDOVÁ

Byla jsem zpupnou studentkou proděkanka Kateřina Králová

Kateřina Králová sama o sobě tvrdí, že měla sedmimílové boty snad od té doby, kdy se smělo cestovat. Proto, než se usadila na proděkanské křeslo, nabrala zkušenosti z mnohých zahraničních pobytů a na FSV absolvovala obor Mezinárodní teritoriální studia. Na rovinu tvrdí, že výjezd do zahraničí vidí jako jednoznačné pozitivum. Obzvlášť dnes, kdy možnost je nespočet, od nejlépe dostupného a nejjednoduššího (co se konkurence v rámci studentů týče) programu Erasmus přes mezinárodní a meziuniverzitní dohody až po prestižní stipendia. „Pobyt v zahraničí dokazuje nejen vaši jazykovou vybavenost, ale ukazuje i vaši schopnost někde samostatně působit,

odtrhnout se od máminy sukně,“ dodává. Právě v otázce zahraničních pobytů je FSV na Univerzitě Karlově průkopníkem a stále si drží vedoucí postavení. Asi nejběžnější volbou studenta je již zmíněný program Erasmus. Jeho popularita dosáhla hranice, kdy se o minimálně půlročním výjezdu začíná mluvit jako o nedílné součásti studia. To si však Kateřina Králová nedovede představit, podle ní nelze nastavit trvale platné podmínky. „V tomhle si nemůžeme dělat pětilátky a obávám se, že si nemůžeme dělat ani dvouletky.“ Takže nutit vás do zahraničních studií nikdo nebude, ale když dnes tu možnost máme, proč ji nevyužít?

TEREZA VRABCOVÁ

Náhlost a pronikavost změn je pro fakultu typická proděkan Petr Jüptner

Na fakultu se můžu dívat z různých úhlů - od roku 1996 jako student bakalářského, magisterského a doktorského studia, člen disciplinární komise, člen a předseda akademického senátu a nyní proděkan pro rozvoj. V mých začátcích byla fakulta akademický kvas sídlící převážně v Hollaru, kde se navzájem všichni znali. Postupem času se samozřejmě výrazně rozšířila a změnila. Proděkan pro rozvoj je komunikátor, který překračuje bariéry a dbá na strategický rozvoj školy. Při své práci spolupracuji s různými odděleními napříč fakultou a mým hlavním partnerem je paní tajemnice. Velmi bych si přál udělat krok směrem k rozšíření prostorové plochy a snížení fragmentace školy. V současnosti zpracováváme analýzu

prostor, které by se pro naši fakultu mohly perspektivně uvolnit v Jinonicích. K integraci patří i racionalizace vzájemné komunikace. V další fázi svého vývoje je fakultní intranet. K tomu se váže budoucí spuštění elektronického oběhu dokumentů, který je z mého pohledu klíčový. Mezi nejpodstatnější věci od mého nástupu patří dva projekty na obnovu počítačové techniky. V případě našeho úspěchu bychom v příštím roce mohli rekonstruovat většinu počítačových učeben. U příležitosti oslav jsem zvědavý, jak k nim budou přistupovat jednotlivé instituty a jakým způsobem přispějí oslavy k tomu, aby fakulta našla společnou řeč.

ADÉLA LÁVIČKOVÁ

Jsem pro spolupráci napříč fakultou proděkan Tomáš Trampota

Magisterské studium tehdejšího oboru Masová komunikace jsem dokončil přibližně před deseti lety, otevřelo mi zcela nový pohled na společnost a média. Atmosféru na FSV si vybavuji jako otevřenou, přátelskou. Radost bylo studovat i po okolních hospůdkách a kavárnách. Co se týče vztahu studentů a pedagogů, dnes je určitě mnohem laxnější. Pravděpodobně to souvisí s celkovým skomíráním autorit v současné společnosti. Naopak pozitivní je často mnohem otevřenější komunikace a výměna názorů méně zatížená sociálními rolemi. V některých případech to ovšem může překračovat hranice slušnosti a vzájemné tolerance, což je zřejmě problém nejen univerzitního pro-

středí, ale i celé současné společnosti. Poměrně kriticky vnímám skutečnost, že se řada institutů „zakopala ve svých pozicích“ a vnímá jiné obory téměř nepřátelsky. Opět aktuální se stala i myšlenka zavedení dvouoborových programů. Jádrem oslav výročí 20 let FSV, na kterých pečlivě pracují kolegyne z oddělení PR Sylvie Fišerová a Hana Klamková, bude slavnostní setkání ve středu 27. 10. ve Vlasteneckém sále Karolina moderované Václavem Moravcem. Následovat bude prezentace jednotlivých institutů. Důležitá je také intenzivní práce plesového výboru Martina Landy, který na 11. 11. chystá jubilejní ples fakulty v Národním domě na Smíchově. KRISTINA RADEMACHEROVÁ

Problémem je roztržštěnost fakulty proděkan Michal Kubát

Podle slov proděkana pro postgraduální studium a další formy vzdělávání Michala Kubáta je Fakulta sociálních věd stále progresivní a pořád se vyvíjí. Vznikají nové obory, čím dál víc uchazečů má zájem o studium na této škole, zvyšuje se úroveň studentů i samotných pedagogů. Výrazně se zlepšila také mezinárodní spolupráce, studenti mají mnohem víc příležitostí k pobytu v zahraničí - na Institutu mezinárodních studií je to dokonce něco jako povinnost. Všeobecně jde škola neustále kupředu, což dokazuje i postupná elektronizace a zrušení papírových indexů. Nejpalcivějším problémem je momentálně roztržštěnost fakulty a nedořešená otázka prostoru. Mnohé posluchárny jsou rozmístěny v různých čas-

tech Prahy, studenti musí přejíždět, což způsobuje nepříjemné komplikace. Zároveň by se měla zlepšit komunikace mezi jednotlivými instituty, aby se prohloubila mezioborová kooperace.

Sám proděkan Michal Kubát vzpomíná na svá studentská léta a práci v akademickém senátu velmi rád. Již během studií uvažoval, že by svou kariéru sklonil s Fakultou sociálních věd, což se mu nakonec podařilo. Jako proděkan pro postgraduální studium se zabývá především agendou doktorského studia a zároveň se podílí na rozvoji dalších forem vzdělávání, jako jsou zejména placené studijní pobyty a rigorózní řízení.

TEREZA MENČOVÁ

Šídlo: Došly mi peníze, tak jsem se stal novinářem

Jindřich Šídlo – rok a půl šéfuje domáckému zpravodajství v ČT, za pár dní končí. Důvod? „Nechci zkolabovat,“ říká. Šídlo v rozhovoru kritizuje přístup prezidenta Klause k ČT, zuby nehty hájí ČT24 a přiznává, že studium na FSV flákal.

Pracoval jste v médiích ještě před nástupem na FSV?

Ne, ne, já jsem začal pracovat v médiích po prvním semestru v únoru 1992, kdy mi po studentském večírku došly peníze a přítelkyně našla inzerát, že Český deník hledá lidi do skladu...

...takže jste nezískal angažmá díky FSV?

Ne, vůbec ne.

Kdo z profesorů vám dal nejvíce zkušeností do mediální branže?

Tak to je složité, protože já jsem škole moc nedal. Já rád vzpomínám na Michala Černouška, který učil politiku po rozpadu Československa. A dále na docentku Osvaldovou. S tou jsem měl a mám dobré vztahy a ta mě myslím trochu zachránila při bakalářských zkouškách.

Neuvažujete někdy o přednášení na FSV jako kolegové Moravec, Záruba a další?

Já občas docházím na pozvání právě paní Osvaldové. Loni jsem učil v Brně na žurnalistice a to mě bavilo. I když nejsem příliš pedagogický typ – chybí mi trpělivost. Jednou se k tomu ale rád vrátím.

Pojďme k aktuálním událostem. 31. října odcházíte z pozice šéfa domáckého zpravodajství. Zklamala vás ČT?

Ne, vůbec! Bylo to nesmírně zájímavé – já jsem zažil zrušené volby, pád Topolánka, handrkování kolem Lisabonské smlouvy, teď několikery volby a myslím, že jestli něco opravňuje existenci ČT, tak je to ČT24. Tady nikdo neuměl dělat 24hodinové zpravodajství, to vznikalo na koleni. A teď? Ze čtyřadvacítky se stal opravdu velmi dobrý produkt.

Nezasloužila by si tedy ČT24 větší sledovanost? Od osmi večer má kolem padesáti tisíc, během dne sedmdesát. Jen Události, komentáře překročí sto tisíc.

To je obecný rys všech zpravodajských televizí. Sledovanost ČT24 v evropském měřítku je unikátní! V okamžiku, kdy se děje něco mimořádného, sledovanost letí prudce vzhůru! CNN měla před 11. zářím sledovanost 340 tisíc v celé Americe! A po útocích se to vykoplo nahoru. Sledovanost opravdu není malá – svědčí o tom i zájem politiků, kteří na ČT24 chtějí být vidět. Vždyť se podívejte, jak dopadla ZI...

...ta pomalu mizí v propadlísti dějin...

...protože začali v době, kdy vypukla ekonomická krize. Zpravodajská televize je nesutečně drahá záležitost! A proto jsou peníze z koncesionářských poplatků na její provoz nutné!

Zaměříme se teď na Události. Nezdá se vám, že jejich druhá polovina už jde kvalitativně dolů a naplňují ji témata, vhodná spíše do zpráv z regionů?

Podívejte, Události budou muset projít velkou změnou. Řešíme ten samý problém jako deníky – internet versus tisk, neboli co mají dávat na papír? A Události jsou to samé jako noviny – vždyť my vysíláme zprávy každou půlhodinu, lidi ty události znají, a proto přepnou na Primu. Já si myslím, že časem se bude řešit, mají-li být stále od sedmi, jestli nemají jít jenom na čtyřadvacete...

Narazil jste na Primu. Soupeříte spolu, nebo si jdete každý svou cestou?

Nesoupeříme. Samozřejmě, koukáme na Primu a ptáme se, proč měla větší sledovanost. Ale oni dělají jiné zprávy, to není náš úkol, soutěžit s Primou.

Nemůžu se zbavit dojmu, že ČT upozaduje prezidenta Klause. Například v Otázkách Václava

Moravce byl naposledy v srpnu 2004. Můžete mi toto tvrzení vrátit?

Můžu! Tak ať přijde! Prezident byl opakovaně zván, ale on s námi prostě nekomunikuje. Měl tu jen několik rozhovorů, a to s Jakubem Železným na speciálních příležitostech, jako byl 17. listopad a podobně. Prezident prostě nemá ČT rád, vychází daleko líc s Primou a Novou. My ho nebojkotujeme, kdyby měl přání prezentovat u nás své názory, tak má šanci. Okamžitě, samozřejmě!

Vy pracujete v ČT zároveň jako politický komentátor. Tuto pozici také opustíte?

To ještě nevíme. Nepochybně s ČT v tomto oboru nějakým způsobem spolupracovat budu, protože mě to baví.

Takže úplně z ČT neodcházíte? To se uvidí. Nejsem schopen říct. Jaký je tedy důvod vašeho odchodu?

Já jsem úplně normálně unavený. Celkem pět let pracuju na pozici šéfa domácích zpráv (3,5 roku v HN, rok a půl v ČT - pozn. red.). A já nechci úplně vyhořet, aby mne odtud kluci museli vynést, protože už nic nevymyslím. A proto je lepší tuto kariérní etapu na nějakou dobu opustit nebo přerušit. Je mi 38, takže s novinářinou ještě rozhodně nekončím.

V Respektu publikujete politické sloupky. Nemáte pak s politiky problémy?

Ne, oni můj styl psaní znají a berou ho. Možná Miroslav Kalousek občas vtípkovat mimořádně a na všechny strany... Ale všichni vědí, že nejsem předpojatý. Jediný, kdo to neví, je Jiří Paroubek, protože toho jsem o tom nikdy nepřesvědčil.

Nechystáte kupříkladu knížku, která by obsahovala vaše sloupky?

To je dobrý nápad! Když mi sežene nakladatele, proč ne?

MATĚJ SMLSAL

Marek Wollner, Pavel Žáček, Jaromír Bosák, Věra Krincvajová, Klára Pospíšilová, Tomáš Klvaňa, Jana Bryndová, budoucí manželé Pistoriovi, Jaroslav Pešice a další.

Zahraničáři jsou exoti

Adéla Dražanová miluje cestování, hrála závodně volejbal a nedá dopustit na svého psa a tištěné noviny. Umí anglicky a rusky, dorozumí se německy a srbochorvatsky.

Novinařina provázela Adélu Dražanovou odmala díky povolání jejího otce. Její první žurnalistické zkušenosti nasbírala roku 1998 během fotbalového mistrovství světa ve Francii, které prožila jako elévka sportačka v deníku Právo. „Táta mě přivedl do redakce a řekl, toto je moje sedmnáctiletá dcera a dělejte si s ní, co chcete, a já se ocitla mezi skupinou asi deseti chlapů,“ dokresluje svou předškolní a podle svých slov bezvadnou praxi.

O rok později složila úspěšně přijímací zkoušky na Fakultu sociálních věd, obor Žurnalistika. Studium zakončila bakalářskou prací zaměřenou na jedno konkrétní období izraelsko-palestinského konfliktu a jeho srovnání na stránkách tří českých médií. Oficiálně se tak nasměrovala na svoji budoucí profesní zaměření.

Po prvních zkušenostech v Právu začala při studiu pracovat v roce 2001 na internetovém portálu iDNES.cz. Tam se zprvu zabývala běžným zpravodajstvím, sekci Zdraví, poté zahraniční tematikou.

ADÉLA LÁVIČKOVÁ

„Budoucnost fakulty je v kombinaci oborů,“

říká Václav Moravec

Když v roce 2000 začínal na FSV jako kantor, ještě si se studenty hrával hry. Dnes si jako moderátor pro ČT a ČRo hraje s předními politiky České republiky.

Patříte na fakultě k nejnámějším kantorům. Cítíte, že vaše postavení je nějak výjimečné?

Nemyslím si, že bych byl ve výjimečné situaci, protože zde najdete mnoho učitelů, kteří působí ve významných institucích nebo jsou známější. Je zde třeba docent Zdeněk Tůma z IES a mnoho dalších. V rámci IKSŽ jsem na očích a snažím se více propojovat teorii s praxí.

Považujete praxi za důležitější než studium?

Ne, já si myslím, že to je mýtus české žurnalistiky. Má-li být novinářna dělana dobře, měla by se opírat o teorii, ale zároveň myslím, že při výuce je možné se tvářit, že tu praxe není. Protože jak říká pan doktor Zelený, „informace nejsou dovednosti“ a tento pohled je mi velmi blízký.

Myslíte si, že vás nějak ovlivnilo studium daleko od domova?

Myslím, že pro ty, kteří nejsou z Prahy, je studencký život obcer-

stující. Pocházím z Letohradu, takže už i na gymnázium jsem dojížděl do České Třebové, proto pro mě příjezd do nového města nebyl tak bolestivý.

Pamatujete ještě na své první dny na fakultě?

Myslím, že nikdo nezapomene na tu dobu, kdy se seznamuje se spolužáky. Pak zde byla ta atmosféra, když se ustavoval nový obor a přišel jsem na fakultu ve chvílích, kdy začínal pan profesor Petrušek. To byla výrazná osobnost, která mě velmi ovlivnila.

Své bývalé spolužáky a i své současné studenty potkáváte zřejmě při své práci často...

Přesně tak. Tím, jak člověk působí v médiích, studenty potkává na praxích, protože jsou-li dobří, tak si je praxe podchytí už v průběhu studia a pak tam zůstávají, například Lucie Komjácká (ČRo). To jsou studenti, na které člověk rád vzpomíná a pak je potkává jako novináře, kteří patří k těm lepším.

Pokud by bylo na vás, změnil byste něco na současném vedení žurnalistiky?

Není tajemstvím, že patřím k lidem, kteří si myslí, že by bylo dob-

Foto archiv ČT

ré nestudovat pět let mediální studia nebo žurnalistiku, ale spojit je do dvouoboru nebo spojit to i se sociologií či politikou. Protože dát studentům určitý vhled do oborů jako je ekonomie prostě během jednoho semestru nelze.

Co byste popřál fakultě do budoucna?

Aby nezůstávala tam, kde je. Před ní je teď období dozrávání tak jako u lidí, přichází do těch nejlepších let, protože pubertu a batolest věk má už za sebou, a aby si uvědomila, že teď před ní může být to nejlepší období. JAKUB KORNFELD

Vedení novinové redakce je královská disciplína

Dalibor Balšínek se narodil v roce 1972. Bakalářský titul získal za studium teorie literatury. Magisterské vzdělání absolvoval na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy v oboru Masová komunikace. Toto dvouleté magisterské studium dokončil až po pěti letech, protože se už při studiu věnoval práci v médiích.

Ačkoliv sám sebe zpětně nenazývá dobrým studentem a vysoká škola pro něj rozhodně nebyla na prvním místě, na svém studiu na FSV oceňuje to, že mu obor dal teoretický přehled o fungování médií.

Jako redaktor začal pracovat ještě před studiem na vysoké škole, a to v opavském týdeníku Region. V době, kdy začínal studovat na FSV, nastoupil jako elév do Lidových novin, kde vydržel téměř dva roky. Poté se přemístil do televize Nova, kde získal mnoho nových zkušeností i z jiného typu médií. Po dalších dvou letech dostal zajímavou nabídku od své kolegyně, a to být spoluzakladatelem a šéfredaktorem časopisu Spy, který se vydává dodnes. Podle jeho slov to pro něj byla naprosto klíčová zkušenost, jelikož projekt

naučit se veškerou technologii vznik časopisu, z čehož čerpa dodnes.

V roce 2000 se stal šéfredaktorem časopisu Týden, který v té době neměl vysokou prodejnost. Pod jeho vedením se ale během několika měsíců stal velmi populárním a čtenost šla prudce nahoru. Ve stejném vydavatelství stál Balšínek také při zrodu internetového portálu Týden.cz a dalšího úspěšného časopisu, magazínu Instinkt.

Když v roce 2008 po osmi letech odešel z Týdnu, nastoupil do vydavatelství MAFRA, kde má od loňského roku na starost nejen řízení Lidových novin, ale také další internetové aktivity MAFRY, například vysoce navštěvovaný portál iDNES.cz. Dalibor Balšínek přiznává, že je pro něj práce v deníku profesionálně nejzajímavější, jelikož vedení novin je podle něj královská disciplína, ačkoliv je to časově velmi náročná práce. Kromě zlepšení kvality tištěných Lidových novin je pro něj důležitou činností také vývoj zpravodajského portálu Lidovky.cz.

JOHANA FUNDOVÁ

Investigace není instantní polívka

Foto archiv ČT

Současného moderátora a dramaturga pořadu Reportéři ČT Marka Wollnera sleduje každý týden na obrazovce téměř milion diváků, jeho cesta však vedla různými oklikami.

Po ukončení gymnázia v rodném Valašském Meziříčí se rozhodl pro studium tělocviku v Olomouci. Ale

už tam psal prózu a poezii, čímž mezi ostatní spolužáky příliš nezapadal. Navíc ho pražský kamarád přemlouval, ať jde zkusit tehdejší fakultu žurnalistiky. Rozhodnutí tedy dožrálo a Marek Wollner v roce 1988 na druhý pokus u přijímacího řízení uspěl.

S fakultou si nejvíce spojuje re-

voluční dobu a vzpomíná hlavně na demonstrace, kterých se tehdy účastnil. Přidává zážitek z prvního ročníku, kdy do Hollaru, ještě v době tvrdého socialismu, zavítal italský novinář z denníku Corriere della Sera. Pro většinu studentů to byl vůbec první „kapitalistický žurnalista“, kterého kdy viděli. Na závěr přednášky mu několik studentů otevřeně popisovalo tehdejší režim. Když článek v italských novinách vyšel, nešlo to soudruhům na ÚV KSČ a děkan dostal za úkol s rebely zamést. „Ale nikdo nás nepráskl, ani spolužáci, kteří nás kritizovali, že jsme mu nahráli na jeho kapitalistickou očerňující propagandu. Včetně Honzy Jiráka, který tam byl s námi.“

Po vysoké škole zamířil Marek Wollner do Lidových novin. „Tam jsem střídal samé zoufalé obory, od církve po komunisty.“ Ale právě s nechtěným referováním o KSČM prorazil, když na toto téma napsal několik, tehdy prestižních, sloupků. Tak dostal nabídku do týdeníku Respekt. „V Respektu jsem zjistil, že nic neumím. Musel jsem psát roz-

sáhlejší práce, reportáže, analýzy, a byla to pro mě drsná škola.“ Po roce obrovského zápřahu se však rozhodl dát výpověď. Chtěl si splnit sen a odešel ke svým prarodičům na vesnici, aby napsal román, což se mu povedlo. Později ale zjistil, že bez novinářského řemesla nemůže být, a když jeho kamarádi zakládali časopis Týden, šel do toho s nimi. Vydržel tam pět let a byl by tam dodnes, kdyby Týden nezměnil vydavatele, který je nutil k bulvarizujícím změnám.

Televizní etapu začal v politickém zpravodajství, kde zůstal dalších pět let. V roce 2003 skončil v České televizi pořad Fakta a postupně ho nahradili Reportéři ČT. „Kvalita Reportérů byla ale hrozná a šéf zpravodajství Zdeněk Šámal mě furt lámal, ať tam jdu. Nakonec na mě ušili boudu, oznámili na poradě, že tam odcházím a já už se z toho nevyvlík.“ Po názorových konfliktech s dramaturgem Zdeňkem Pokorným nakonec Marek Wollner nastoupil v roce 2005 místo něj. K pozici moderátora pořadu tedy přibral i post dramaturga.

Budování investigativního pořadu je záležitost pro trpělivé: „My nejsme instantní polívka, dlouho to trvá a investigativních novinářů je zoufale málo, všichni radši solí stand-upy do zpravodajství. Je to vždycky zázrak, že v týmu dvanácti lidí dokážeme každý týden naplnit jeden pořad. Zásoby dopředu skutečně nemáme.“

Čeho si současný dramaturg za šest let s pořadem Reportéři ČT cení nejvíce? „Že jsme neudělali žádnou závažnou chybu, přestože často odtajňujeme ukryvané skutečnosti. Za celou tu dobu jsme neměli jediný soud a neprohráli jsme ani stížnost. To si myslím, že je v rámci české žurnalistiky unikátní.“ A přesně to odpovídá i životnímu krédu Marka Wollnera, i když na tuto otázku odpovídá nerad. „Krédo? To svádí k patosu. Kdybych byl Američan, nebál bych se a řekl bych: chci hlídat pravdu. Ale u nás? Tomu by se každý vysmál, bohužel. Tak radši zůstanu při zemi. Aby se mi při pohledu do zrcadla nezvedal pajsíl.“

STANISLAV MITÁČ

Televizní reportáž jsme už dávali dohromady i na parkovišti

Martin Řezníček vystudoval žurnalistiku na Fakultě sociálních věd a nyní působí jako vedoucí redakce zahraničního zpravodajství České televize. Na práci zahraničního zpravodaje ho nejvíce baví možnost přibližovat českým divákům události z druhého konce světa. „Do pralesa nebo do Kapitulu to je jedno, hlavně dělat novinářinu venku.“

Jak sám přiznává, nikdy nebyl vloženo studijní typ a na studiu na FSV ho nejvíce bavila praktická část výuky. „Hned v prváku jsme dostali šanci dělat praktickou žurnalistiku s jednou Američankou a pak se mi podobná šance naskytla ještě ve třetáku s jinou americkou novinářkou, se kterou jsme se věnovali především televizní žurnalistice,“ popisuje. „To mě opravdu bavilo, protože hodiny rázem přestaly být jen teoretickými přednáškami, ale člověk díky nim získal kontakt s pra-

xí, a to dokonce zahraniční praxí,“ dodává. Od druhého ročníku studia se pro něj pak stal kontakt s praktickou žurnalistikou samozřejmostí, protože nastoupil na částečný úvazek do české redakce BBC v Praze. Tam se mu už po krátké době naskytla možnost odjet na stáž do české pobočky radia BBC přímo v Londýně. „Tahle zkušenost mi otevřela oči nesrovnatelně víc, než kdybych tady mnohem delší dobu pracoval v nějakém regionálním deníku,“ vysvětluje.

Po dokončení bakalářského cyklu studia na katedře žurnalistiky přestoupil na jiný obor fakulty, kterým byla Masová komunikace se zaměřením na mezinárodní vztahy. Tam studoval až do roku 2002, kdy získal magisterský titul. Do roku 2006 se pak plně věnoval práci v rádiu BBC a jeho působení zde skončilo až s uzavřením české pobočky. „Kdyby zdejší redakci nezrušili, nejspíš

bych zde zůstal mnohem déle. Byla to skvělá práce, dvakrát jsem půl roku pracoval přímo v londýnské redakci, a navíc kartička BBC prostě otevřela dveře všude,“ popisuje.

Po odchodu z BBC se rozhodl mezi prací v novinách a televizi. „Pro televizi jsem se rozhodl především kvůli tomu, že jsem televizní žurnalistiku studoval a chtěl jsem se k ní vrátit,“ říká. Už na škole ho prý strašně bavilo jen tak vzít televizní kameru, chodit s ní po Praze a točit okolní dění. „Občas jsem musel vypadat docela směšně – ta kamera totiž nebyla žádný drobeček a vážila přes dvacet kilo,“ směje se. V ČT nejdříve působil jako editor hlavních událostí a po odchodu Michala Kubala z postu vedoucího redakce zahraničního zpravodajství pak nastoupil na jeho místo.

Během své novinářské kariéry navštívil zajímavá místa a byl přímým účastníkem mnoha význam-

ných událostí. „Nejvic mě asi zaujala Čína během konání olympiády a pak atmosféra v USA, když byl Obama zvolen prezidentem. To jsou takové ty zážitky, které jednou budu vyprávět vnoučatům,“ říká. Zároveň však doufá, že s cestováním ještě neskončil. „Baví mě cestovat a zajímá mě koncept informování českého diváka tak, aby pochopil situaci posledního kmene někde v pralesu v Africe i právě třeba systém amerických voleb. Láká mě hledat způsoby, jakými to divákovi přiblížit. Ono se to totiž možná nezdá, ale udělat dobrou dvou až tříminutovou reportáž je někdy zatraceně těžký.“

Toho, že se před lety nevydal na dráhu ekonomů, jak měl původně v úmyslu, rozhodně nelituje. Na druhou stranu ale přiznává, že i novinářina má své stinné stránky. „Na první pohled to může vypadat strašně zajímavě, že člověk objel

celý svět, ale ono je to mnohdy dost náročné. Kvůli časovým posunům člověk spí třeba dvě hodiny denně, pak celý den točí, a když konečně přijde na pokoj, tak místo toho, aby se šel někam bavit, jako třeba nějaký manažer na služební cestě, musí si sednout k počítači a začít psát. Také musíte projít natočený materiál, vybrat nejlepší záběry, sestříhat je a tak dále a do postele se pak dostanete někdy ve tři ráno,“ dodává. Na rozdíl od novinového článku se televizní zpráva cestou v taxíku prý dělat nedá, ačkoli zažil situace, kdy reportáž s kameramanem sestavovali dohromady třeba na parkovišti. „Jedna reportáž do večerního zpravodajství je v podstatě naše klidné i osmnáctihodinová práce. K divákovi se z toho dostanou pouhé tři minuty a vy můžete začít nanovo.“

KATEŘINA TAUCHENOVÁ

Kubal: Práce v Americe je náročnější než v krizových oblastech

Nestal se ani policistou, jak původně toužil, a po ryze racionální úvaze ani spisovatelem. Psaní se Michal Kubal chtěl věnovat, a proto se jako absolvent plzeňského gymnázia rozhodl pro žurnalistiku. „Novinářina je docela kreativní a dá se jí v Česku celkem užít, na rozdíl od literatury.“

Nakonec však zvítězila televize. Michal Kubal začal už ve 23 letech pracovat v ČT1. V roce 2003 se stal vedoucím zahraničního oddělení redakce zpravodajství ČT a od roku 2008 je stálým zpravodajem v USA. Během kariéry měl možnost navštívit mnoho krizových oblastí, mimo jiné Kosovo, Albánii, Pákistán, Afghánistán, Irák, Severní Koreu či Haiti. „Severní Korea, to byl Orwellův rok 1984. Třeba na post dopravní policie se vybíraly ty nejkrásnější ženy, jenom proto, aby reprezentovaly. Přitom ty holky tam byly úplně zbytečně - v té době tam skoro žádná doprava nebyla.“ Dalším silným zážitkem pro něj byla návštěva Haiti, kde ho nejvíce zasáhla bezmoc a rezignace obyvatel zpusťového ostrova. „Ta tragédie přišla v době, kdy už lidi na Haiti začínali mít naději, že se jejich životy obrátí k lepšímu.“

Většinu lidí se však Michal Kubal vryl do paměti během svého působení v Iráku, kde spolu s Petrem Klímou byli jedinými, kteří

v průběhu války podávali aktuální informace přímo z Bagdádu. „Každá válka je jiná, ale třeba Kosovo a Irák probíhaly podobným způsobem. Byli jsme koncentrováni na jednom místě a také jsme měli problém s úřady, které nás neustále omezovaly v práci,“ vzpomíná reportér. „U autoritářských režimů je snaha kontrolovat informace, které se dostávají ven z jejich země,“ říká, ale jedním dechem dodává: „Je však otázka, co je propaganda. Objektívni pohled neexistuje a člověk se tomu může jenom nějakým způsobem snažit přiblížit a zapojit všechny věci, které načerpal v těch předchozích konfliktech, použít všechnu teoretickou znalost, kterou se naučil na FSV a pokusit se vykutat to neobjektivnější, co vidí.“ Kubal je proto zastáncem takzvaného „embeddingu“, kdy jsou novináři akreditováni přímo u armády. Reportér sice takhle také získává spíše jednostrannou informaci, ale není nijak omežován a zpravidla smí použít vše, co natočí. Vztah vojáků k novinářům je ale rozporuplný. „Znamenají pro ně způsob, jak ventilovat to, co potřebují dostat ven, na druhou stranu se toho někdy bojí, protože u většiny amerických vojáků převládá názor, že třeba Vietnam prohráli Američanům novináři.“ První

českým „embedem“ byl František Šulc, který je spolu s Michalem Kubalem a Barbarou Šámalovou autorem knihy „Válka o Irák“. Konflikt zde popisují tři novináři, z nichž každý válku prožil jinde a má tedy jiné zkušenosti. V témže roce, kdy působili v Iráku, získali tito tři žurnalisté Cenu Ferdinanda Peroutky.

Svou současnou práci ve Spojených státech hodnotí Michal Kubal jako mnohem náročnější než práci v krizových oblastech. „Je to složitější jednak v tom, že si všechno musíme obstarávat sami, od domlouvání rozhovorů přes ekonomické záležitosti po zajišťování přesunů a letenek. Druhá věc je, že Amerika nám nedává moc prostoru, abychom se nudili. Ta práce je jiná a někdy dost frustrující, když člověk volá, píše a nikdo se neozývá zpátky, protože Czech TV pro nikoho nic neznámá a když se člověk představí Czech TV, tak se mě ptají, proč si mají zkontrolovat svůj televizní přístroj.“ Michal Kubal má v USA také svou rodinu, ale usadit se zde nehodlá. „Beru to spíše jako přestávku v práci, kterou jsem dělal. Všechno se mění a v médiích – těch českých obzvláště - je to velmi turbulentní a měnivá, takže těžko říct, co bude následovat za dva roky.“

TEREZA SADÍLKOVÁ

Foto archiv ČT

Dan Hrubý: Češi jsou teprve v půli cesty

Absolvoval UK FSV, viděl kus světa, přesto nedá dopustit na Prahu. Je spoluautorem komiksu Zelený Raoul, vede magazín Pátek v Lidových novinách a za reportážní knihu Návrat do Jeruzaléma dostal literární ocenění Egona Erwina Kische. V café Louvre mi povídal o mládí prožitém v pražských uličkách a barech a o české společnosti, která je ve srovnání s ostatními státy podle jeho slov „někde v půli cesty“.

Dan Hrubý, jak říká, měl kliku. Psala se devadesátá léta a on jako všichni vysokoškoláci žil dobrodružný život. Naše generace si ráda z vyprávění těch starších představuje porevoluční dobu jako divoké a napínavé drama plné hrdinů a poražených. Ale Dan Hrubý mi líčí studentská léta o něco střídavěji. „Ono samotné mládí rádo vzdoruje zajatému establishmentu a je rebelské bez ohledu na to, jaký režim zrovna panuje. Já jsem byl ve správný čas na správném místě, ve správném věku.“ Jenže i přes toto

tvrzení jsou jeho vzpomínky na akademickou půdu protkány právě těmi dobrodružnými historkami z undergroundových hospod, kde se scházel disent. Jeho oblíbená putyka U Zpěváků už ale upadla v zapomnění a jen těžko byste dnes hledali na zdech podpis se srdíčkem Václava Havla.

„Po roce 89 jsme založili Studentské listy. Ještě před tím ale na fakultě existoval školní časopis „Proto“ vydávaný fakulturním výborem svazu mládeže. Nedávno jsem si ho otevřel a vlastně jsem zjistil, že se za to člověk nemusí stydět. Myslím, že ani nezavěšenému, který tu dobu nepoznal, nepřijde svazácký. Samozřejmě, že se tehdy musely používat určité berličky. Například na obhajobu, že nemá existovat zakázaná literatura a má se vydávat Kundera, se argumentovalo odkazem Julia Fučíka. Používaly se jejich zbraně, což se z dnešního pohledu může jevit úsměvně. A proto mi přijde bizarní jak Pavlu Žáčkovi,

tehdy vedl časopis Proto a později i Studentské listy, předhazují, kde bere morální právo řídit Ústav pro studium totalitních režimů, když dělal svazácký časopis.“

Studentské listy vyšly poprvé před Vánocemi roku 1990. „První číslo mělo náklad 140 tisíc, to mi přijde neuvěřitelné,“ vzpomíná Dan Hrubý, který novinářskou kariéru začal poměrně zmlada. Už ve 23 letech nastoupil jako redaktor do časopisu Reflex. Tam také vznikla myšlenka zeleného uřada. „Vzniklo to z nějaké blbiny a nikdo nevěděl, co z toho bude. Myšlenka spočívala v tom, že Raoul bude říkat nahlas to, co kulturní a kultivovaný člověk nikdy nevyřekne a jen si to myslí. Byl to pokus o druh humoru, někdy horší, někdy lepší.“ Z „klukoviny“ už je úspěšná druhá knížka.

Devadesátá léta otevřela dveře do světa a čtenáři tak skrz Reflex mohli nahlédnout do koutů všech možných zemí. Reportáže z cest doprovázené fotografiemi Jana

Šibíka se dočkaly i knižní podoby s názvem Návrat do Jeruzaléma vyznamenané cenou Egona Erwina Kische. „Teď už mě cestování psychicky vyčerpává. Jsou země, kde je hezké žít, a pak země, kde je každý den života náročný, země postsovětského svazu. Člověk vystoupí z auta a už se podvědomě přihrbí.“

A jak si na tom stojíme v České republice pohledem zvenčí? Pro rodáka z Prahy těžká otázka. „Mým snem je být pražským turistou. Vidět cizíma očima celé to město a atmosféru, kterou tu lidé tvoří. Každopádně si myslím, že od 90. let se společnost určitě zkulturnovala. Lidé jsou občas protivní a někdy zas mílí. Pokud jsou země, kde řidič z principu zastaví na přechodu každému chodci, pak v Česku zastaví každý druhý. Ve srovnání s ostatními jsme někde v půli cesty.“

Komu se dostanou pod ruku knihy napsané Danem Hrubým, nemůže přehlédnout jeho vřelý vztah

k Izraeli. „Rodiče měli dům v místech, kde dřív bývalo pražské židovské ghetto. Potom jsem zjistil, že naproti v baru psal Kafka Zámek nebo že ve stejných uličkách jako já pobíhal i Kisch. Proto mě zajímají židovští autoři a Izrael.“ Jeho slova dokládá i pasáž z knihy Návrat do Jeruzaléma: „... a tak chci v Jeruzalémě najít něco, co je skutečně pokračování své Prahy, své čtvrti...“ Dan Hrubý zná Prahu jako své boty, zná její historii i současnost a lidi. O Praze píše v dílech Čekání na Golema a Cesta Pražským kruhem. Když se ho zeptám, jestli ho umí naše metropole ještě vůbec něčím ohromit, rozzář se mu oči: „No jasně. Courat se po městě, v létě, když je dlouho světlo, zajít na tah do klubu a skončit třeba v Duende, kde už zatáhnou roletu na baru, s těma posledními vykopávkama, to je pro mě krása toho města. A to mě bude nejméně mrzet, až jednou budu umírat.“

LENKA NECHVÁLOVÁ

Honza Vedral: Recenze z koncertu píšu i na mobilu

Drsné recenze Honzy Vedrala (*1981) si možná pamatujete ze stránek hudebních časopisů Ultramix nebo FILTER. Nyní tento absolvent žurnalistiky působí jako hudební redaktor v nejčtenějším českém deníku MF DNES. Svého přímého stylu se ani po přechodu do deníku nevzdal, jen ho lehce přizpůsobil serióznímu médiu. Hudbě se věnuje i ve volném čase jako tenoraxonista skupiny The Chancers.

Proč jste se rozhodl studovat zrovna novinářinu? Pomohlo vám k něčemu studium nebo bylo spíše ke škodě?

Na gymnáziu jsem zkoušel psát do nezávislých periodik, které vycházely na CD jako přílohy herních časopisů. Dělal jsem to s nadšením, byla to moje první zkušenost se psaním a od ní se odvíjelo zjištění, že mě psaní baví, a tak jsem šel na žurnalistiku na UK.

Škola sice mezi některými lidmi z branže nemá dobrou pověst, ale jako absolvent a člověk aktivní v médiích si nemyslím, že si ji zasluhuje. Například pokud přicházíte do prostředí velkého mediálního koncernu, už tušíte, jak funguje a že v něm hraje jen zanedbatelnou roli. To je věc, na kterou si člověk bez mediálního povědomí občas nemůže zvyknout. Navíc, dala mi

velmi dobré kontakty, ke kterým bych se jinak nedostal.

K hudební žurnalistice jsem se dopracoval až v průběhu studia, když jsem napsal pár textů do hudebních časopisů. Už jako student jsem v časopise Rock&Pop dostal příležitost předělat celou sekci novinek. Kdybych studoval jinou školu, tak bych se do toho prostředí a k hudební žurnalistice obecně asi nedostal.

Byl jste editorem FILTERu, „měsíčníku britského střihu o hudbě, kterou česká média dosud nereflektovala“. Jak vzpomínáte na svoje působení tam?

To byla práce snů. Vše bylo na nás, měli jsme absolutní svobodu, vymýšleli jsme témata, hráli jsme si na „západní“ hudební žurnalisty. Bylo to vlastně děláné časopisu s kamarádama... Díky FILTERu jsem se podíval na hodně míst, mluvil se spoustou zajímavých lidí, což je úžasný a nikdo mi to nevezme.

Jak jste nyní spokojený v MF DNES?

Když jsem nabídku dostal, hodně jsem o ní přemýšlel. Dělat měsíčník s partou kamarádů je něco jiného než dělat deník. Báť jsem se, že budu tlačeny do věcí, o kterých bych psát nechtěl. To se naprosto nestalo. Dokonce se mi daří na určitém prostoru psát o mladý nezávislý

hubbě, o který se do té doby na stránkách MF DNES vůbec nepsalo.

Na druhou stranu, je to občas náročný. Když je sezóna koncertů, píšou se například recenze v podstatě přímo z koncertů, prostřednictvím telefonu. Skončí koncert a člověk musí dát hodnocení. Musel jsem taky proměnit trochu styl psaní, ale trochu frackovství nebo určité arogance, kterou mi spousta lidí vyčítá, jsem si ponechal. Možná kvůli tomu jsem se taky uchýlil. Takže i ostatním mladým novinářům doporučuji, aby se toho nebáli a nešli jenom v konvenčním stylu psaní a uvažování.

Na druhou stranu si musíte samozřejmě uvědomit, že se v deníku nevyhnete určitým tématům, například koncertu Michala Davida. Pojímám to ale čistě profesně, nejsem zaujatý. V tom vidím i přínos školy, která mě na to připravila. Napíšu o čemkoliv, udělám rozhovor s kýmkoliv, je to součást mojí profese, řemeslo.

Jak vnímáte svoji pozici hudebního kritika nejčtenějšího českého deníku?

Docházelo mi to postupně. Ale už po nástupu do deníku jsem si rychle uvědomil, že oteď píšu serióznější texty, který mohou kapelám mnohem víc ublížit i pomoci. Snažím se, aby u nás recenze důleži-

tých CD vycházely jako první. Když potom recenzi píšou ostatní, může být můj text ovlivnit. V některých případech může pozitivní recenze zvýšit prodejnost desek. A nakonec, občas se stane, že negativní kritika někoho poškodí. To je pocit, který jsem ve FILTERu tušil, ale ne tak silně jako v deníku, který má mnohem víc a úplně jiných čtenářů, ve kterém skutečně nastolujeme témata. Proto se nyní k té práci sna-

Jste aktivní hudebník v pražské 2tone ska kapele The Chancers a zároveň hudební novinář. Nejedná se v některých případech o střet zájmů?

To je otázka, kterou jsem řešil často. Český hudební byznys je strašně malej rybníček. Každý se zná s každým, v tom prostředí udržujete nějaká přátelství, která vás do jisté míry ovlivňují. Hodně dlouhou dobu jsem se tomu snažil osobně vyhýbat, nechtěl jsem se s nikým kamarádit a znát, kvůli čemuž jsem měl i dost arogantní pověst. Pak jsem to přehodnotil, protože to už nešlo dál. V rámci práce nejde s hudebníky nekomunikovat a osobní vztahy mnohdy přinášejí i zajímavá a exkluzivní témata.

To, že dělám hudbu aktivně, je pro řemeslo naopak přínosem. Rozzumím tomu z hudebnické stránky a pak je mnohem jednodušší se do hudby „dostat“ i popsat ji.

Navíc, hraju v kapele, která se ubírá jiným směrem, než o kterém většinou píšu do mainstreamových médií. Mimo to, jsme hodně aktivní v zahraničí. Kapelu jsem nikam netlačil, střet zájmů to, doufám, nebyl.

HANA NĚMEČKOVÁ

Pavel Turek: „Nenechte si radit!“

S kulturním recenzentem Respektu jsme si pohovořili o studiu na FSV

Co vás přivedlo ke studiu žurnalistiky?

Vždy jsem tíhnul spíše k humanitním oborům, bavilo mě psaní slohů a byl jsem vášnivým čtená-

řem. Přišlo mi, že jako žurnalista se mohu nejlépe vyjadřovat k aktuálním tématům, ať již jde o společnost nebo hudbu.

Co vám tato škola dala?

Při studiu jsem získal především čas a prostor pro osobní rozvoj. Na rozdíl od jiných oborů, třeba medicíny, zde nemusí studenti po absolvování školy bezpodmínečně znát do posledního písmena všechnu teorii; místo toho je důležité, aby si vytyčili jakousi cestu, kterou se chtějí v profesním životě ubírat.

Jak byste výuku na FSV UK zhodnotil?

Jedinou výtku bych snad měl jen k tomu, že se naskytlo málo příleži-

stostí, při nichž byl nějak do hloubky analyzován písemný projev studentů. Ale to je spíše taková maličkost.

Jak náročný byl přechod ze studia do praxe?

Už během studia jsem pracoval v redakci Reflexu, takže jsem to měl zažitě a věděl jsem, do čeho jdu. Měl jsem štěstí na obě své dosavadní práce, dělal jsem to, co mě bavilo, čehož si vážím.

Dal byste současným studentům žurnalistiky nějakou radu?

Jediná moje rada zní: nenechte si příliš radit. Neberte si k srdci, když vám nadávají, ani když vás chválí. Stejně sami nejlíp víte, jak na tom jste.

PETR VELIČKO

Zdeněk Šámal, Pavel Žáček a dívky rozmnožující stávkové výzvy. Foto archiv

Náš Krysař by se mohl hrát na Broadwayi

Jan Kábrt je vedoucím kulturní rubriky MF Dnes, zajímá se však nejen o divadelní jeviště, ale i o tenisové kurty. Inscenace, u kterých se nepobaví, ve svých recenzích často trestá nízkým hodnocením, přesto dokáže jmenovat bezpočet skvostů české kultury. Jak vnímá naši kulturní scénu a které chvíle ze studentského života mu uvízly v paměti?

Vzpomenete si ještě na první dojem, které ve vás jako v novém studentovi Fakulta sociálních věd vyvolala?

Vzpomenu... Vzpomenu si na hrozně těžké vstupní dveře do Hollaru. A co mi na celé škole přišlo nejlepší, bylo to, že je nejen teoretická, ale i praktická. Svět žurnalistiky přibližuje přes Fleš, Carolinu nebo semináře fotografie. Tyhle věci mi daly hrozně moc. Praktičnost je fajn, dokonce by z mého pohledu stálo za to ji rozšířit.

Chtěl jste se hned věnovat kultuře?

Nechtěl jsem psát o sportu jako

většina spolužáků. Zato kultura mě vždycky zajímala. Začal jsem o ní psát už na střední škole - pro regionální noviny v Poděbradech. Na žurnalistice potom vycházel časopis TotalFilm, do kterého jsem psal filmové recenze.

K žádnému jinému oboru jste během studia neinklinoval?

Jediné, o čem jsem začal uvažovat, byla fotografie. Bylo to hlavně díky osobnímu vkladu doktorky Lábové a Olega Homoly. Tohle duo mě inspirovalo k tomu, že jsem se fotografování nějaký čas věnoval.

Nicméně ani ke sportu nemáte daleko - Haně Hegerové jste v nedávném rozhovoru prozrazoval, co je to ofsajd, zpovídal jste dokonce wimbledonskou semifinalistku Petru Kvitovou.

Závodně jsem házel oštěpem, hraju squash a tenis. Při škole jsem pracoval v golfovém časopisu. V Mladé frontě Dnes jsme měli akci, kdy si vedoucí na deset dní na zkoušku vyměnili redakce, já jsem byl ve sportu

a moc mě to bavilo. Rozhovor s Petrou Kvitovou byl do Víkendu, který mám vedle kultury také na starosti.

Liší se nějak práce na Víkendu oproti klasické přípravě deníku?

Vyzkoušíte si něco jiného, vymyslíte jiná než kulturní témata, potkáte se s novými lidmi. Obnáší to také víc plánování a víc práce, protože na Víkend je jako na magazín upřena větší pozornost.

Myslíte si, že absolvent žurnalistiky na FSV UK má natolik široký záběr, že může hovořit jak o kultuře, tak o sportu či politice?

Studenti by se měli už ve škole věnovat oborům, které je baví. Myslím si, že na vysoké škole je člověk už natolik dospělý, že by si mohl říci, co ho baví a co by chtěl dělat.

Dovedu si také představit, že absolvent žurnalistiky je připraven na to, že přijde do redakce, kde se zpracovávají aktuality, a dělá všeobecného novináře. I tady je ale potřeba znalost backgroundu a souvislostí. Noviny by měly lidem vše víc vysvětlovat, nejen informovat - povýšit se nad „pouhé“ zpravodajství.

Jak hodnotíte českou kulturní scénu, chybí jí něco?

Žije svým životem. Ten je vytvořený možnostmi, které naši umělci a lidé, kteří v kultuře a showbusinessu pracují, mají. I česká kultura má výjimečné věci světového formátu - ať už filmy nebo třeba muzikály. Úroveň českých muzikálů sice někdy není zrovna vytříbená, ale objevila se představení, která snesou nejtvrďší světová kritéria - Jesus Christ Superstar, Tajemství, původní verze Krysa-

ře, díky výpravnosti a výkonům i Dracula, ač mám výhrady k tomu, jak vypadala jeho druhá polovina. Viděl jsem muzikály na Broadwayi i ve West Endu, můžu srovnávat a o tomhle skutečně nemám pochybnosti. Stejně tak filmy - Menzel má Oscara za Ostře sledované vlaky, máme Oscara za Kolju. Tři filmy z dvaceti, které ročně točíme, mají podle mě světovou úroveň. V literatuře například Arnošt Lustig - fenomenální spisovatel, který by z mého pohledu měl mít Nobelovu cenu. Kamkoli se v české kultuře podívám, tam se dají najít skvosty. Narážíme ovšem na bariéru malého státu, na jazykovou bariéru... Česká kultura je taková, jaké jsou její možnosti. Nepochybně však snese srovnání s jakoukoli jinou kulturou.

Mnozí lidé si nejprve přečtou recenzi a na základě hodnocení se rozhodnou, zda si koupí knihu, zhlédnou film nebo zajdou do divadla. Skutečně by recenzenti měli být těmi, kteří udávají vkus?

Recenzent ukazuje, za jakou kulturu je dobré utratit peníze a za jakou ne. Média jsou pro lidi dobrým průvodcem. Záleží ale na tom, jakou má čtenář s tím kterým recenzentem zkušenost. Pokud si člověk s recenzentem „sedne“, má stejný názor jako on, tak ať si ho hýčká a ať mu důvěruje. Samozřejmě se může stát, že se v určité věci neshodnou. Pokud má někdo rád Michala Davida, půjde na Děti ráje, ač má tenhle muzikál výrobní nedostatky, na které se v recenzi snažím poukázat.

Čím se při výběru knih, filmů či divadelních představení řídíte vy?

Snažím se absorbovat maximum, ať už jde o divadlo, filmy, hudbu nebo literaturu. Neměla by mi uniknout premiéra v Národním divadle, potom je řada zajímavých scén, jako je Divadlo Na zábradlí nebo Činoherní klub, tam chodím rád. Ale kdyby měl člověk sledovat všechna představení v mimopražských divadlech, zbláznil by se. Občas se objeví inscenace, která je výjimečná autorem, obsazením nebo zvláštní realizací, začne se o ní mluvit, zajímá mě, a tak se tam rozjedu, ale to je málokdy.

Filmy vidím všechny, které u nás vycházejí na DVD - do novin dělám DVD typy a chci také dohnat to, na co nestihnu jít do kina na premiéru nebo na novinářskou projekci.

Knihy vybírám podle toho, jaký vzbudí zájem. Přečtu si samozřejmě trilogii Larssona nebo třeba Viewegha, protože to jsou knihy, o kterých se mluví. Mám taky oblíbené autory knih, filmové tvůrce a hudební interprety. Až tady bude příští rok v květnu Sade, určitě na ni půjdu.

Prostředí divadel působí velice emotivně - lidé často pláčou buď již v průběhu hry, nebo při děkovačce. Vnímáte některá divadelní představení podobně citlivě?

Že bych tam řval, to asi ne. Ale když to na vás emocionálně zapůsobí, je to důkaz, že je to dobře udělané. Pokud na vás hra nepůsobí, můžete jít domů, nemá vám co dát. Když se v divadle nepobavím, napíšu to, ať se to tvůrcům a producentům líbí nebo ne. I já jsem divák, nejdu se přece do divadla nudit!

MARKÉTA KUBICOVÁ

Novinář se musí ptát

Irena Zemanová se narodila v Praze v roce 1981. Maturovala na Gymnázium nad Alejí, poté vystudovala FSV UK, obory žurnalistika a mediální a masová komunikace. Absolvovala v roce 2008. Od roku 2003 je součástí redakce HN, od dubna 2009 je vedoucí oddělení kultury a zábavního průmyslu. Píše především na téma film a filmová produkce, zábavní trh, podílí se také na dramaturgii stránek Móda a byznys.

Poprvé nahlédla do chodu redakce Hospodářských novin v únoru 2003, tehdy jako studentka druhého ročníku žurnalistiky. Byla jednou z posledních elévek a elévů, kteří měli možnost v deníku pracovat v rámci povinné školní praxe. „Chtěla jsem vlastně do MF Dnes, Hospodářky jsem nečetla. Pro mě to byly „zemědělské noviny“, to hospodářství v názvu mě dost děsilo. Ale tehdejší šéfredaktor Roman Gallo dával hodně příležitosti mladých lidem a docentka Osvaldová mi správně řekla, ať to zkusím. Že třeba nebudu jen vařit kafe a psát do šuplíku,“ vzpomíná. Irena tehdy stáže bezesbýtku využila, pojala ji jako šanci naučit se co nejvíce a nabrat zkušenosti. „Člověk se nesmí stydět a pořád se ptát. Já se v redakci svého času na něco ptala sedmnáctkrát denně. Otázky jsou důležité, protože jinak informaci, se kterou můžete pracovat, prostě nedostanete. V novinářské praxi to pak platí stonásobně.“

O téměř osm let později spolu sedíme v redakci Hospodářských novin, kde Irena Zemanová nyní vede oddělení kultury a zábavního průmyslu. Jako elévka pracovala nejdříve v rubrice zahraniční ekonomiky. V roce 2005, kdy do redakce přišel nový šéfredaktor Petr Šimůnek, se stala kmenovou redaktorkou sekce kultury a zábavního průmyslu. Stála u vzniku rubriky, velkou měrou přispěla k jejímu vývoji do podoby, ve které ji dnes vídáme na stránkách HN. V pouhých 27 letech kým na nabídku vedení kulturní redakce a osobně se podílela na dlouho chystaném grafickém relaunchi HN, který proběhl v květnu 2009. K žurnalistice však směřovala už od dětství, vloh k psaní se projevovaly až „grafomaniakálními sklony“. Literární cit je podle ní pro budoucího novináře nezbytný. „Dodnes si myslím, že pokud člověk psát vysloveně nebaví nebo se do něj musí každý den

Foto archiv

nutit jen z povinnosti, tak to není práce pro něj. Mnozí spolužáci to pochopili již na škole a dnes dělají něco jiného.“

Na studium na Fakultě sociálních věd vzpomíná ráda, i když zvládnutí školních a pracovních povinností dohromady bylo občas náročné. „Přes den v práci, v noci se učit na zkoušky, a tak pořád dokola. Na sezení v hospodě, studentské víkendy na chatě a skuhrání na poměry nebyl čas. Dodnes ale nelituju jediného rozhodnutí,“ říká. Škola jí poskytla solidní základ, kontakty a ujištění, že se práci novinářky chce opravdu věnovat. Naopak jí chyběla rozšířená výuka cizích jazyků, perfektní jazyková vybavenost je u dnešních novinářů nutností. Irena dodnes čerpá ze základů, které jí poskytla dvojjazyčná střední škola a zahraniční stáže. „Univerzita jazyky zanedbává, a je to chyba,“ míní.

Ač je nejmladší členkou redakce na vedoucí pozici, patří Irena Zemanová ke služebně nejstarším zaměstnancům HN. Nepřijde jí práce v denním tisku po osmi letech trochu stereotypní? „Tyto noviny mi dodnes dávají možnost vymýšlet a přinášet nové nápady. Není tu diktát, nepřipadám si pod tlakem. Funguje diskuze. Nabídky chodí, jistě. Momentálně mám ale pocit, že svou práci dělám dobře, mám schopný tým, na který se můžu spolehnout. Každé ráno, když si HN otevřu, jsem na ně hrdá. Nemám důvod v nejbližší době něco měnit,“ usmívá se.

HANA NĚMEČKOVÁ

Československo bylo hezčí, než jsem čekala

Když před dvaceti lety přijela Nguyen Phuong Thao do Československa studovat žurnalistiku, bylo fotografování způsobem, jak překonat jazykovou bariéru. Přestože málokdo umí správně vyslovit její jméno, její snímky znají všichni.

Vybrala jste si studium v Československu sama?

Československo mi přidělili. Ve Vietnamu jsem patřila k lepším studentům, kteří dostali stipendia do tehdejších postkomunistických států. Já jsem chtěla do Německa, protože mi přišlo demokratičtější, tehdy už došlo ke spojení východní a západní části. Byla jsem ale vyloučena na pobyt v Československu, o kterém jsem do té doby téměř neslyšela. Nejvíce jsem se bála jazyka, protože mi připomínal ruštinu. Jenom můj táta, který je strašně pozitivní člověk, říkal, že je to opravdu krásná země, že se mi tam bude líbit.

A jaký byl potom váš první dojem?

Byla jsem příjemně překvapená, bylo to tu hezčí, než jsem čekala. Přijela jsem na podzim a to spadane listů mělo něco do sebe.

Dělali vám nový jazyk skutečně problémy?

Nakonec to takový problém nebyl. Doma ve Vietnamu jsem se učila intenzivně anglicky, proto jsem se češtině moc nevěnovala, ale když už jsem byla v prostředí, kde jsem musela komunikovat jenom v češtině a slyšela poprvé i správný český přízvuk, tak už to šlo.

Bylo v té době na fakultě hodně zahraničních studentů?

V mém ročníku jich bylo asi sedm. Drželi jsme hodně při sobě a ze začátku jsme nebyli úplně integrovaní. Na fakultě jsem spadla z nebe přímo do cizí společnosti, takže první ročník byl pro mě hodně ztracený, pak v druhém ročníku

Foto archiv

jsem se kamarádila i s českými kolegy. Byla jsem překvapená, protože na jazykovém středisku se o nás profesori perfektně starali. Přesně říkali, co se máme učit, dohlíželi, abychom dobře bydleli, věděli, kde je pošta, prostě se o nás starali opravdu jako o děti.

Přijela jste sem už se záměrem věnovat se fotografii?

To přišlo až potom. Vlastně musím říct, že jsem měla štěstí, že jsem potkala paní doktoru Lábovou, která se mi hodně věnovala a vzbudila ve mně lásku k fotografii.

V současnosti jste známá především portréty celebrit, čím jste ale začínala?

Začínala jsem jako regionální fotografka. Obcházela jsem ulice, autohavárie, dopravní zácpy, opravdu jsem znala skoro všechno, co se v Praze dělo. Ale už tehdy si všiml, že když fotím kulturu a lidi, tak mi to jde líp. A možná taky kvůli tomu, že ty lidi mě nějak brali. Od prvního okamžiku jsem necítila, že by mi dali najevo nějaké kulturní rozdílnosti.

Je mezi portrétovanými někdo, kdo vás mimořádně zaujal?

Mně osobně je moc sympatická paní Livia Klausová, protože i když jí přijde jenom na tiskovku, tak si podá ruku s každým kameramanem, fotografem a opravdu nedělá rozdíly, jestli má někoho oblíbeného nebo ne.

A někdo, koho byste ještě fotit chtěla?

Tak těch je asi hodně. V Čechách mají všichni rádi Libuši Šafránkovou, to je taková legendární princezna, ale v současnosti se drží v ústraní a málokdy poskytuje rozhovor, natož foto.

Co říkají vaši rodiče a známí ve Vietnamu na vaši profesi? Jste tam také tak uznávaná jako v Čechách?

Ve Vietnamu nejsem známá, když si mě někdo pamatuje, tak jako dobrou studentku. Já jsem totiž studovala literaturu, takže jsou někdy překvapení, proč se nevěnuju psaní. Dneska bych už ale neměnila.

KATEŘINA GLASEROVÁ

Záruba: Nagano nepovažují za vrchol své kariéry

Robert Záruba pracuje jako šéfkomentátor České televize, je známý hlavně svými „hláškami“ v přímých přenosech a na FSV učí Sportovní žurnalistiku. Jak se stal sportovním žurnalistou? A jak hodnotí svou výuku na FSV?

Jaké máte vzpomínky na studium?

Zrovna teď se mi vzpomínky oživují, protože máme sraz po pětadvaceti letech od doby, kdy jsme začali studovat na Fakultě žurnalistiky, a přes maily si připomínáme historky z těch let. Zároveň jsem si uvědomil, že to bylo jedno z nejceněnějších období v mém životě.

Kdy jste se rozhodl pro profesi sportovního žurnalisty?

Velmi záhy po tom, co jsem začal studovat na gymnáziu. Začal jsem pomalíčku, polehoučku pronikat do praxe. Od sedmnácti let jsem byl pevně rozhodnutý, že budu dělat v tištěných médiích nebo v televizi.

Vy jste v médiích pracoval už před začátkem studia univerzity?

Jo, já jsem v ČT začal pracovat ve třetáku na gymplu, takže v sedmnácti letech.

Vzpomínáte si, jak k tomu došlo?

Náhodou, měl jsem brigádu v České televizi v hlavní redakci Tělovýchovy a motorismu, přičemž jsem byl v tom „a motorismu“. Tam jsem začal dělat praxi a... shodou náhod jsem se velice rychle dostal do sportovní redakce a začal jsem těm základům rozumět.

Ale nechtěl jste vždycky být sportovním novinářem.

No... já jsem v osmičce vůbec nevěděl, co bych měl dělat. Ale sport

mě zajímal a intuitivně jsem k tomu směřoval. Vedl jsem si různé tabulky, lepil si fotky ze Stadionu. Zároveň mě bavilo číst, chodit do divadla, jen mě nenapadlo, že je to vlastně dobrá příprava pro tuhle profesi. Sledoval jsem sport, měl jsem ho rád.

Když už jsme zmínili vaše slavné hokejové tabulky... jak jste přišel na nápad si je psát?

Tam bylo několik vlivů nezávisle na sobě. První bylo pravidlo, že jsem každé úterý a pátek poslouchal S mikrofonem za hokejem, takže jsem znal jména všech reportérů, ale taky ligové sestavy... Psal jsem si výsledky, nalinkoval jsem si kolo, zapsal šest zápasů (tenkrát bylo dvanáct týmů), skóre a přepočítal to s minulou tabulkou. Hrozně rád jsem se díval na sport v televizi, kupoval jsem časopis Stadion, to byla taková moje bible, kterou jsem přečetl od A do Z. Taky jsem si psal referáty, sám pro sebe. Jednou o Silvestru jsem dostal sadu hokejových pohlednic českého národního týmu z roku 1976, což bylo první, co jsem si vylepil do sešitů, a ke každému hráči jsem opsal, co bylo na druhé straně pohlednice, a nějakou svoji poznámku. To byl úplný začátek.

A jakým způsobem je utvářete teď? Jaký je v nich systém?

To se snad ani nedá porovnat, ty sešity se měnily na jakousi dlouhodobou komentátorskou přípravu s jinou úpravou, úplně jinak zaměřené, daleko podrobnější... a v roce 98' jsem přešel na počítač, statistiky jsem zdokonalil, má to větší grafickou přehlednost, počítá to spoustu věcí automaticky, ale ládovat se to musí pořád ručně... a toho je tolik, to se ani nedá

vypsat, já toho mám vážně strašně moc, pořád systém nějak obcerstvují a vylepšují, aby to bylo co nejjednodušší při sestavování přípravy na zápasy, k tomu to všechno směřuje... snad jenom, že využívám programy word a excel.

Na své semináře se připravujete podobně jako na komentování zápasů?

Nenene, semináře a přednášky mají víceméně stejný základ již patnáct let, takže už 99% odříkávám z hlavy, ale dělám i odbočky, které mě zrovna napadnou a které zrovna považuju za důležité nebo aktuální, díky čemuž je vlastně každá přednáška trochu unikátní.

Jak jste se dostal k vyučování na FSV?

Byl tam oboustranný zájem tento předmět ustanovit.

Takže jste spolupracoval už od vzniku FSV?

Od roku 96'. Prošel jsem výběrovým řízením, i když jsme s fakultou vzájemně spolupracovali. Dohodli jsme se poměrně jednoduše, všechno bylo rychlé a bezproblémové. Jenom pak vznikl spor, jestli je předmět určen pro studenty bakalářského nebo magisterského studia. Já tohle považuju za nepodstatný, na FSV jsou určité důležitější předměty. Vůbec by nemusel být problém, aby to bylo pro studenty všech ročníků, a třeba i jiných fakult.

Co vás vedlo k tomu, že jste tu nabídku přijal?

V roce 93' jsme dělali velký konkurz do redakce sportu, přišlo asi 6 nových lidí, a přestože byli dobře disponovaní, o té práci nevěděli absolutně nic.

Nebyla žádná specifická příprava pro tuhle zvláštní profesi. Já sice stihnu během roku probrat základy, a tím pádem už studenti neopakují chyby, které jsme v začátku dělali my. To platí ale i pro zpravodajství obecně. Mám výuku s takovým přesahem podle složení každé skupiny. Přizpůsobím to tomu a snažím se, aby to pro lidi bylo přínosné, až se do toho prostředí opravdu dostanou.

Takže své studenty hned na první schůzce proklepnete.

Vždycky si zjišťuju, odkud kdo je, jakou má praxi, kam směřuje... chci studenty trochu poznat. Pak můžu vidět patnáct individualit, které jsou různé připravené, různé nadané a mají svoje dispozice včetně určitého akcentu, který někdy může být pro vystupování překážkou.

Co považujete za „highlight“ své dosavadní kariéry? Nemusí to být přímo úspěch, ale třeba vzpomínka nebo okamžik, který na vás zapůsobí.

(mlčí, přemýšlí)

Nebo nelze vybrat z toho množství?

(znovu pauza) Rozhodně se těžko vybírá. Moje subjektivní pořadí bude bezpochyby jiné, než které by udělali diváci. První, co každého napadne, je olympijský turnaj v Nagano, který já třeba nepovažuju za úplně nejlepší, i když je pravda, že mi to úžasně naskakovalo v rozhodujících zápasech, které byly nejsledovanější... dodneška jsou rekordní, co se týče sledovanosti a absolutně rekordní v historii vysílání, co se týče spokojenosti... Takový mezník je vždycky, když něco dodělám a povedlo se to... (směje se) Asi to

neumím seřadit nebo srovnat.

Klasická závěrečná otázka: Co plánujete v následujících letech? Ať už tedy v roli vyučujícího na FSV nebo v České televizi v roli sportovního žurnalisty.

Na začátku století bylo zvykem, že studenti končili na fakultě, začínali praxi v České televizi a postupně vpluli do toho prostředí, uplatnili se dobře... i jinde. To se malinko zpromalilo, v posledních letech se tady nikdo ze studentů neobjevil, alespoň ne ve sportu. Tak bych chtěl zase někoho dobrého přivést. Chtěl bych nějak sestavit ta... ne skripta, ale nějakou studii, možná knížku, která by se mohla prodávat studentům. Tenhle plán určitě mám, i když jsem to slíbil hned na začátku, mám problém se nějak přinutit... a profesně to chci dovést do konce sezóny, do Mistrovství světa v hokeji na Slovensku, jubilejní Pražský baseballový týden a pak se uvidí, co dál. Připravujeme olympijské studio z Londýna 2012, další nové projekty, to samozřejmě ještě dodělám, ale nejsem schopný říct, kde budu potom. Dělán tuhle práci, s půlroční přestávkou na vojně a půlroční přestávkou na Nově, v součtu čtvrt století. V téhle profesi jakmile v něčem zamrznete, začnete žít z podstaty nebo vás to přestane bavit, uspokojovat, je prostě špatný rozhodnutí pokračovat dál a drhnout to úplně proti srsti. Proto je tak těžké a důležité vystihnout chvíli, kdy je nejvhodnější říct si dost, já už tady prostě nebudu, a nechat to někomu jinému. Takže tahle úvaha mě teď čeká. Uvidíme.

EVA PAVELKOVÁ

Spolkomentátor je pro dobrý výkon důležitý

Ondřej Zamazal se narodil 23. ledna 1981 v Mostě a již na základní škole byl pevně rozhodnut o svém budoucím povolání. Vystudoval žurnalistiku a mediální studia na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy, kde získal titul PhDr. Od roku 2000 působí v redakci sportu České televize jako sportovní komentátor a reportér. Veřejnost ho zná především jako komentátora přímých přenosů z hokejové a florbalové extraligy, o jejichž ztvárnění v televizi se v minulosti velkou měrou zasadil. Aby tuto práci mohl vykonávat na patřičné úrovni, strávil stovky hodin sbíráním dat o hráčích a klubech, vytvářením různých statistik, personálií, rodinných zajímavostí. Samotnou přípravu považuje za velmi důležitou a snaží se jí maximálně věnovat. Na zápas se obvykle začíná připravovat dva dny předem a zabere mu to zhruba osm hodin čistého času. Ve své profesi velmi oceňuje roli spolkomentátorů z řad bývalých hráčů, kteří jakožto erudovaní odborníci umí perfektně analyzovat vzniklé situace, přidávají své postřehy, či dokáží přenos odlehčit tak, aby se stal pro

diváka ještě zajímavějším. Co se týká komentátorského prostředí, nejlépe se podle svých slov cítí v nových arénách, kde nechybí veškerý komfort, a komentátor se tak může naplno věnovat své profesi, aniž by musel řešit nepříjemnosti, jakými mohou být například nevhodně umístěný komentátorský stůl nebo zima na stadionu. S obojím se už během své kariéry několikrát setkal.

Pokud bychom se bavili o samotném vzdělání žurnalistů, je přesvědčen, že existovat určitě musí. Jako absolvent FSV UK Zamazal říká, že ho fakulta pro budoucí povolání vybavila rozhodně dobře, sám na svá studentská léta vzpomíná velmi rád. Jenom si myslí, že by se žurnalistika dala studovat jako dvouobor, a to třeba v kombinaci s politologií, sociologií, ekonomii, nebo jako žurnalistika zaměřená na sport či fotografování.

Ve volném čase se sportu sám aktivně věnuje, hraje florbal za tým Torza Sorry, rekreačně fotbal, tenis, beachvolejbal a v letních měsících rád jezdí na vodu se svými kolegy z práce.

JAKUB ČERNÝ

Komentátorkou volejbalu v ČT je Darina Vymětalíková

Jednou z neznámějších tváří sportovní žurnalistiky na obrazovkách České televize je Darina Vymětalíková. Tato mladá žena působí jako reportérka na hokejových, volejbalových a basketbalových zápasech, moderátorka sportovního zpravodajství a komentátorka přenosů z volejbalových utkání. Vystudovala žurnalistiku a mediální studia na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy, kde nyní pokračuje postgraduálně.

Již při studiu na gymnáziu v Kralupích nad Vltavou byla aktivní a psala do přílohy Mladé fronty Dnes. Když posléze uspěla v přijímacím řízení na naši fakultu, rozhodla se absolvovat seminář sportovní žurnalistiky s Robertem Zárubou, který jí tehdy nabídl pomocnou práci v ČT. Zpočátku se zabývala střihem, archivováním a skriptováním, aby se nakonec jako jedna z prvních žen stala i komentátorkou přímých přenosů.

Podle jejích slov studium na FSV jí kromě mnoha kontaktů dalo také velice potřebný teoretický základ, který může dohnout uplatňovat v praxi. Rovněž ocenila skvělou možnost studia na zahraniční univerzitě ve Walesu v rámci pro-

gramu Erasmus, díky němuž dovedla svou znalost angličtiny na velmi vysokou úroveň.

Není náhodou, že se v současnosti nevěnuje své práci na plný úvazek. Zaměstnává ji totiž její čtrnáctiměsíční syn, se kterým i při jeho nízkém věku jezdí společně s manželem na výlety po horách.

Darina Vymětalíková si nepřipadá jako výjimečná průkopnice žen ve sportovním žurnalistice. Uvádí, že byla jen ve správnou dobu na správném místě. V praxi se setkává s tím, že její pohlaví může být i výhodou. Sportovci, které žádá o rozhovor, jsou k ní prý vstřícnější než k jejím kolegům. Na druhou stranu přiznává, že ženy pravděpodobně nikdy nebudou komentovat fotbal nebo hokej.

Sportům se nevěnuje jen pracovně, mnoho jich sama vyzkoušela ve volném čase, přičemž nejvýše se dostala ve fotbalu, kde působila v druhé lize. Silný vztah si utvořila k horám a skialpinismu, ale její životní láska zůstává volejbalu, který už 21 let hraje aktivně, a nyní působí v týmu VK Kralupy.

ANTONÍN SANDER

Novinářskou křepelkou Tomáš Kohout

Současným držitelem Novinářské křepelky, tedy nejvyššího ocenění pro žurnalistu do třiatřiceti let, je, podle poroty díky své výjimečné nápaditosti a originalitě v oblasti sportovní reportáže, redaktor Českého rozhlasu Tomáš Kohout. Narodil se a žije v Jablonci nad Nisou. Ve stejném městě také vystudoval všechny školy, než byl přijat na Fakultu sociálních věd UK, obor žurnalistika. „Největším přínosem pro mě byly hodiny argumentace s panem Soltyssem. Došel jsem k tomu, že každé slovo, vše, co udělám, si musím obhájit. Hlavně tedy sám před sebou. A poté semináře s Robertem Zárubou, naučil nás praktické informace, které jsem později opravdu využil,“ tvrdí Kohout. Už během studia tři roky externě spolupracoval se sportovní redakcí deníku Právo, od roku 1999 ale přispíval i k chodu sportu v Radiožurnálu. Tam také zůstal a už osmým rokem se jako stálý zaměstnanec věnuje hlavně klasickému lyžování, atletice a cyklistice. Kvůli velkému pracovnímu nasazení Kohout nedokončil magisterské studium. Místo toho byl na mistrovství světa, olympijských hrách a od roku 2004 také na Tour de France. Nejslavnější cyklistický etapový závod je jeho každoroční červencovou náplní a také dobou nespání. „Povedlo se mi jednou vybourat. Hned první rok jsem v sedmé etapě usnul za volantem a zbroutil svodidla,“ líčí a dodává, že i přesto Tour dojel. Přestože rozhlasu věnuje velkou část své práce, píše i do cyklistického časopisu Peloton a stejnou disciplínu komentoval už i na stanici Nova Sport, konkrétně v roce 2009 etapový závod Kolem Švýcarska. Mnohými naznačovaná cesta z rozhlasu do televize ho ale neláká. „Co bych tam se svým obličejem dělal? Navíc, občas jsem dost nerudný, takže mám problém se vyronat sám se sebou, a tam bych musel vyjít s kameramanem, střiháčem atd. Nechci, aby mi do toho někdo povídal a omezoval mě,“ uzavírá Tomáš Kohout.

MARTIN CHARVÁT

Na kurtu za sebe, v redakci za tým

Martin Moravec se narodil 15. března 1971 v Bolehošti. Vystudoval gymnázium v Dobrušce a v osmnácti letech nastoupil na žurnalistiku na Fakultě sociálních věd UK. Působil tenkrát dojemem kluka z vesnice, ze kterého si spolužáci dělali legraci, protože přišel na zápis v šortkách a v tričku s kreslenými postavkami. Aklimatizoval se rychle a v současnosti by asi nikdo neřekl, že redaktor, který dělal rozhovory s významnými českými osobnostmi, se kdysi potýkal s nářečními rozdíly.

Během studia na gymnáziu si při-

vydělával roznášením novin. V šestnácti zaklepal na dveře okresní redakce Orlických novin, kde začal referovat o fotbale. Kromě toho vydával školní časopis. „Když jsem doma oznámil, že chci studovat žurnalistiku, tak mi řekli, nevaď, za rok se dostaneš na pořádnou školu.“ Ale on si za svým rozhodnutím stál.

Měsíc před nástupem na žurnalistiku se přes Jana Švéda dostal do sportovní redakce MF Dnes, kde zpracovával statistiky žlutých karet. Od čárkování přešel k psaní delších zpráv o fotbale, hokeji a tenisu. Roku 2003

dostal nabídku z Magazínu Dnes, která mu umožnila setkat se s osobnostmi z oblasti kultury nebo filmu. V této sféře již nemusí těsně před uzavěrkou odhadovat, jak dopadne zápas, určité formě tlaku se ale stejně nevyhne. Ve čtvrtek se noviny kupují nejvíce a na příloze do značné míry stojí úspěch vydavatelství. A každý má o její podobě jiné představy. „Magazínů najednou rozumějí všichni. Všichni vědí, co tam má být, co tam nemá být, co je špatně, proč píšete o celebritách...“

Po dokončení mediálních studií na

FSV získal magisterský titul. V roce 2006 byl jmenován vedoucím Magazínu a po večerech a o víkendech komentuje hlavní tenisové utkání pro stanici Eurosport. Každé léto vyučuje v novinářské škole Mladé fronty, kde přednáší o tom, jak vést rozhovor. Sportu se úplně nezdal a dokonce ho teď baví víc než kdy jindy. Zatímco na kurtu hraje rád sám za sebe, v redakci se z něj stává týmový hráč. „Podle mě je dobrý šéf ten, který během těch čtrnácti dnů, co má dovolenou, není vůbec potřeba.“

NELA CHRISTOVÁ

Tiráž se nám nevešla, tak až příště. Jsou to nováčci